

אֶבֶן הַטּוֹעַן בִּירוּשָׁלַיִם

סִפּוּר מִפְּלֵא עַל הַשְׁבֵּת אֲבֵדָה, יוֹשֶׁרָה וְאַהֲבַת הַשֵּׁם!

לפְּנֵי שְׁנִים רַבּוֹת, בְּזֶמֶן
שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם, חָיָה
יֶלֶד וְשֵׁמוֹ אֱלִי.

אֵלֵי בָא עִם אָבִא שְׁלוֹ
לְבַקֵּר בִּירוּשָׁלַיִם עִיר
הַקֹּדֶשׁ.

הָעִיר הָיְתָה מְלֵאָה בְּאִנְשִׁים
מִכָּל מִיָּנֵי מְקוֹמוֹת שְׁבָאוֹ
וְלַהּוֹדוֹת לִשְׁם יְתַבָּרָה.

כְּאִשֶּׁר יֵשׁ הַמּוֹן אֲנָשִׁים בְּעִיר אַחַת גְּדוֹלָה, לַפְעָמִים חֲפָצִים הוֹלְכִים לְאֲבוֹד. מִיִּשְׁהוּ הֶפֶל מִטְבֵּעַ, וּמִיִּשְׁהוּ אַחֵר
שָׁכַח סֵל שֶׁל פְּרוֹת. אָבֵל בִּירוּשָׁלַיִם הָיוּ יְהוּדִים צְדִיקִים שָׂרְצוּ לְקִיִּים אֶת מִצּוֹת "הַשְּׁבֵת אֲבָדָה" מִכָּל הַלֵּב!

אָבא הָרָאָה לְאֵלִי אָבֹן מְיוֹחֶדֶת בְּמַרְכֵּז הָעִיר שֶׁנִּקְרָאת "אָבֹן הַטּוֹעֵן" (אוּ "אָבֹן הַטּוֹעִים").
"תִּרְאֶה, אֵלִי!" אָמַר אָבִא. "לָכֵאן מִנִּי מַגִּיעַ מִי שְׁאִיבֵד דָּבָר, וְגַם מִי שְׁמַצָּא דָּבָר."
"הָאָבֹן הַזֶּה הִיא סֶמֶל לַיֵּשֶׁר שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁמַּחְזִירִים כָּל דָּבָר לְבִנְיָאִים שֶׁלֹּא מֵתוּךְ אֶהְבֵּת הַשֵּׁם!

לְאֵלִי הִיָּתָה שִׁקִּית בַּד
קִטְנָה וּבִתּוֹכָהּ מִטְבֵּעַ
כֶּסֶף יָקָר מְאֹד.

הוא חֲסֵךְ אֶת הַכֶּסֶף בְּמִשְׁךְ
חֲדָשִׁים רַבִּים, כְּדִי לָתֵת
לְצִדְקָה בְּבֵית הַמֶּקְדָּשׁ!

אֵלִי שָׁמַר עַל הַשִּׁקִּית מְכֹל
מִשְׁמָר, כִּי הַמִּצְוָה הִיָּתָה
חֲשׂוּבָה לוֹ מְאֹד.

אוי וַאֲבוֹי! בְּתוֹךְ הַדַּחֲק וְהַהֲמוֹן הַגָּדוֹל בְּשׁוּק, אֵלַי שָׁלַח אֶת יָדוֹ לְכִיס וְגָלָה שֶׁהוּא רֵיק!
הַשְׁקִית עִם מַטְבַּע הַכֶּסֶף נִפְלָה מִמֶּנּוּ וְאִבְדָּה.
"אָבֵא!" זָעַק אֵלַי בְּעֶצֶב, "אִבַּדְתִּי אֶת דְּמֵי הַצֹּדֵקָה שְׁלִי!"

אֵלֵי הָיָה עָצוּב מְאֹד, אֶךְ מִיד זָכַר שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ הַכֹּל.
הוּא עֹצֵם עֵינָיו, הַרִים מִבֶּט לַשָּׁמַיִם וְהִתְפַּלֵּל בְּשָׁקֵט:
"אֲנִי הַשֵּׁם תַּעֲזֹר לִי לְמַצֹּא אֶת הָאֲבֹדָה, כִּדִּי שְׂאוּכַל לָתֵת אֶת הַכֶּסֶף לְצִדְקָה!"

אָבא חֲבֵק אֶת אֵלֵי וְאָמַר: "בְּנֵי הַיָּקָר, אָסוּר לְהִתְיָאֵשׁ. בּוֹטְחִים בַּשֵּׁם!"
"אֲנַחְנוּ בִירוּשָׁלַיִם, עִיר מְלָאָה בִיהוּדִים קְדוֹשִׁים וַיִּשְׂרִים הָאוֹהֲבִים אֶת הַשֵּׁם."
"בּוֹא נֵלֶךְ מִיָּד אֶל 'אָבֹן הַטּוֹעֵן'"

כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְאָבֵן הַטּוֹעֵן, רָאוּ אֲנָשִׁים רַבִּים
כְּשׁוֹאֲלִים זֶה אֶת זֶה:
"מִי פֹה הָאֲבִיד?" (מִי אֲבִיד?) "וּמִי פֹה מְצָא?"
כָּל מִי שֶׁמָּצָא אֲבִידָה, הִמָּתִין בְּסִבְלָנוֹת
לְבָעָלִים שָׁלָה שִׁיבּוֹא לַחֲפֹשׂ אוֹתָהּ.

אלי נעמד סמוך לאבן והכריז בקול רם:

אלי נעמד סמוך לאבן והכריז בקול רם:
"אבדתי שקית בד שקית בד כחוג
בחולה! אבדר כם מוונה - מלה סימן
לאתורה אדום, ובתוכה מטבע של
כסף טהור".

"אבדתי שקית בד כחולה!
יש לה סימן - היא קשורה
בחוט אדום, ובתוכה
של כסף טהור".

סימנים הם הדרך הכי טובה להוכיח
שהחפץ אכן שלה.

לִפְתָּע, נִגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדֵי מִבְּגָר עִם חֵיוֶה מֵאִיר עַל
פָּנָיו.
"זָכִיתִי לְמִצָּא אֶת הָאֲבֵדָה שְׁלֶךְ, יֶלֶד צְדִיק!" אָמַר
"הַסִּימָנִים שֶׁנָּתַתָּ מִדּוּיָקִים מִמָּשׁ! הִנֵּה הַשִּׁקִּית
עִם הַחוּט הָאֶדוֹם הַמְּיוֹחָד!"

אֵלַי קַפֵּץ מִשְׁמָחָה וְחִבֵּק אֶת הַשָּׁקִית.
"תּוֹדָה רַבָּה לָּךְ! וְתוֹדָה לַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
שֶׁעָנָה לְתַפִּילָתִי!" הוּא קָרָא.

הוּא רָאָה בְּעֵינָיו שֶׁהַשְּׁגָחָה
פָּרְטִית מְלוֹה אוֹתָנוּ, וְהַשֵּׁם שׁוֹלַח
שְׁלִיחִים טוֹבִים לַעֲזֹר לָנוּ!

מה נלמד מספור 'אבן הטוען'?

- * עם ישראל אוהב את האמת ואת הישר.
- * חשוב מאוד להחזיר אבדה, זו מצווה שמביאה שמחה לשני!
- * כשאנחנו מחזירים אבדה, אנחנו מראים את אהבתנו איש לרעהו.

הקדוש ברוך הוא שמח בנו כשאנחנו ישרים.
ספרו חכמים: כשחוני המעגל התפלל על הגשם, הגשם ירד בברכה והאבן חזקה ולא נפלה!
השם שומר עלינו תמיד, כי בכל מעשה טוב שלנו – אורו של השם מאיר את העולם!

נִקְדוֹת לַמַּחְשָׁבָה לַכֻּתָּה:

1. מָה אַתֶּם הֵייתֶם
עוֹשִׂים אִם הֵייתֶם
מוֹצְאִים חֶפֶץ יִמְעָכָר
יָקָר בַּהֶפְסָקָה?

2. אֵיךְ הִרְגַּשְׁתוּ שֶׁל מִי
שָׁאֵב מִשְׁהוּ הַעֲנָה
הַשְׁתַּנְתָּה כְּשֶׁחֲזִירוּ
כְּשֶׁחֲזִירוּ לוֹ אוֹתוֹ?

3. מִדּוּעַ אָמוּנָה בַּשֵּׁם עֲזָרָה
לֵאֱלִי שֶׁלֹּא לְהִתְיַאֵשׁ?